

[Socialministeren]

jeg sige, at alle de administrative regler er diskuteret i dagpengeudvalget og udformet af dagpengeudvalget, hvor begge arbejdsmarkedets parter er repræsenteret, både Dansk Arbejdsgiverforening og LO, så begge parter har deltaget i hele diskussionen om udformningen af reglerne.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 700

3) Til *indenrigsministeren* af:

Nør Christensen (CD):

»Hvorledes vil ministeren sikre, at de tyndtbefolkede områder i Danmark får en bedre ambulancetjeneste, og vil ministeren overveje en lovgivning på området?«

Skriftlig begrundelse

Det siger sig selv, at en afstand på 15 km og derover til sygehuse og hospitaler er uacceptabel for mennesker, der er i nød. Dette bekræftes også i betænkning nr. 766 af 1976 vedrørende ambulancetjenesten.

Som det fremgår af betænkningen, side 12, er der mange sorte pletter, ikke mindst i Midt- og Vestjylland. Når jeg tidligere har modtaget alarmer på politistationen i Holstebro fra de såkaldte sorte pletter, er det første, befolkningen beder om, at vi skynder os. Mange føler sig også utrygge ved tanken om den lange ventetid, hvis en ulykke skulle indtræffe. Ikke mindst ved vintertide er der grund til at være særlig utryg. Ventetiden kan nemt blive på op til ¾ time.

Der er som bekendt ingen lovgivning på området, men finder ministeren det ikke nødvendigt med en sådan, såfremt der ikke meget snart sker en fjernelse af de sorte pletter?

Nør Christensen (CD):

Jeg kan jo ønske mig, at samme omsorg vil vise sig i dette spørgsmål, der også har med sygdom og ulykke at gøre.

Som det sikkert er ministeren bekendt, har jeg tidligere stillet spørgsmål om ambulancebetjening i de tyndtbefolkede områder. Min interesse for denne sag skyldes bl. a., at jeg har været med til at betjene alarmcentralen på Holstebro politigård. Fra det arbejde har

jeg fået den erfaring, at så snart vi kommer ud i yderområderne, er det, der går igen og igen, når man henvender sig over 3 × 0: I må skynde jer! Men ikke alene i den akutte nødsituation er befolkningen bange, også i hverdagen er der utryghed, og vi, der har en bedre ambulancebetjening, må ikke glemme, at det vestjyske område og andre tyndtbefolkede områder er i en meget alvorlig situation her.

Derfor gentager jeg dette spørgsmål til indenrigsministeren. Det er således min agt at holde gryden i kog, for jeg er klar over, at man for at komme igennem med disse tanker må prøve igen og igen. Hermed har jeg ikke foruddiskonteret ministerens svar, og jeg glæder mig til svaret.

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Ifølge sygehusloven er det desværre, havde jeg nær sagt til spørgeren – og så skal jeg senere komme ind på, hvorfor jeg siger desværre – amtsrådene, som er ansvarlige for sygehusvæsenet, og efter loven er det derfor også amtsrådene, der skal sørge for en forsvarlig ambulancebetjening af patienterne til sygehusene i deres område. Det er altså ikke noget, jeg som indenrigsminister eller indenrigsministeriet eller sundhedsstyrelsen, eller hvem man ellers kunne tænke sig, skal sørge for, men det er et lokalt anliggende, at disse ting fungerer så godt som overhovedet muligt.

Det er selvfølgelig klart, at ambulancetransporten skal være så forsvarlig som overhovedet muligt, men jeg må sige, at det tror jeg også amterne af hensyn til deres lokale befolkning lægger meget vægt på.

Jeg vil godt redegøre kort for den ordning, der er på dette område. Det er sådan, at Amtsrådsforeningen indgår en standardoverenskomst med De Danske Redningskorps med henblik på, at de enkelte amtskommuner kan tilslutte sig overenskomstens vilkår. De Danske Redningskorps overtager herefter amtskommunernes opgaver med hensyn til ambulancebetjening og står selv for den nærmere tilrettelæggelse af denne betjening. Betaling i henhold til standardoverenskomsten sker efter objektive kriterier, altså indbyggertal, kørt kilometer osv. osv.

Ønskes der en ganske særlig eller en ændret ambulancebetjening inden for en amts-